

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Смалія Олександра Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 172⁷, примітки до цієї статті Кодексу України про адміністративні правопорушення

м. К и ї в
17 квітня 2018 року
№ 92-3(II)/2018

Справа № 3-174/2018(1201/18)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Смалія Олександра Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 172⁷, примітки до цієї статті Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Смалій О.Б. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення частин першої, другої статті 172⁷, примітки до цієї статті Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – Кодекс).

Згідно зі статтею 172⁷ Кодексу неповідомлення особою у встановлених законом випадках та порядку про наявність у неї реального конфлікту інтересів тягне за собою накладення штрафу від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (частина перша); вчинення дій чи прийняття рішень в умовах реального конфлікту інтересів тягнуть за собою накладення штрафу від двохсот до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (частина друга). Приміткою до статті 172⁷ Кодексу передбачено, що суб'єктом правопорушень у цій статті є особи, зазначені у пунктах 1, 2 частини першої статті 3 Закону України „Про запобігання корупції“; у цій статті під реальним конфліктом інтересів слід розуміти суперечність між приватним інтересом особи та її службовими чи представницькими повноваженнями, що впливає на об'єктивність або неупередженість прийняття рішень, або на вчинення чи невчинення дій під час виконання вказаних повноважень.

Смалій О.Б. зазначає, що остаточним судовим рішенням у його справі – постановою апеляційного суду Дніпропетровської області від 13 грудня 2017 року – подану ним апеляційну скаргу на постанову Дзержинського районного суду міста Кривого Рогу Дніпропетровської області від 23 листопада 2017 року, якою його визнано винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого частинами першою, другою статті 172⁷ Кодексу (стосовно порушення вимог щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів), залишено без задоволення, а вказану постанову суду першої інстанції – без змін.

Автор клопотання вважає, що постановлені судові рішення у його справі, у яких застосовано частини першу, другу статті 172⁷ Кодексу, не відповідають статтям 8, 19, пунктам 1, 22 частини першої статті 92 Конституції України, оскільки порушуються вимоги „правової визначеності та правового порядку, які повинні бути запорукою верховенства права та розвитку судової системи держави без ознак маніпулювання правом“. Аргументуючи таку позицію, він стверджує, зокрема, про нечіткість визначених у національному законодавстві понять „реальний конфлікт інтересів“, „потенційний конфлікт інтересів“, „приватний інтерес“, відсутність на законодавчому рівні переліку обставин, які виключають наявність конфлікту інтересів, та однозначних правил щодо вирішення конфлікту інтересів, зокрема стосовно осіб, які здійснюють представницькі функції, про що свідчить і неоднакове розуміння судами складових адміністративного правопорушення, передбаченого статтею 172⁷ Кодексу. Це, на його думку, не дає впевненості особі, що притягається до адміністративної відповідальності, у справедливості суду. Стверджуючи про неконституційність оспорюваних положень Кодексу, Смалій О.Б. розглядає їх у взаємозв'язку з нормами законів України „Про запобігання корупції“ від 14 жовтня 2014 року № 1700–VII зі змінами (далі – Закон № 1700), „Про статус депутатів місцевих рад“ від 11 липня 2002 року № 93–IV зі змінами (далі – Закон № 93), „Про місцеве самоврядування в Україні“ від 21 травня 1997 року № 280/97–ВР зі змінами (далі – Закон № 280), які були застосовані у постанові апеляційного суду Дніпропетровської області від 13 грудня 2017 року. Крім того, автор клопотання вважає, що відсутність касаційного оскарження постанов про притягнення до адміністративної відповідальності суперечить частині п'ятій статті 55 Конституції України.

На обґрунтування своїх тверджень суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 22 травня 2017 року № 223-943/0/4-17 „Щодо притягнення до адміністративної відповідальності за окремі

правопорушення, пов'язані з корупцією“, національну судову практику стосовно вирішення справ про притягнення особи до адміністративної відповідальності за адміністративне правопорушення, передбачене статтею 172⁷ Кодексу, а також позиції Європейського суду з прав людини.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, зокрема, якщо її зміст і вимоги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77). Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу повинен навести аргументи, які підтверджували б порушення його конституційних прав оспорюваним законом України (його окремими положеннями).

Автор клопотання, стверджуючи про невідповідність положень частин першої, другої статті 172⁷ та примітки до цієї статті Кодексу статтям 8, 19, пунктам 1, 22 частини першої статті 92 Конституції України, посилається на неоднозначність національної судової практики у застосуванні оспорюваних положень Кодексу, позиції Європейського суду з прав людини, наводить оціночні судження щодо недосконалості та неузгодженості антикорупційного законодавства, а також власне бачення способів розв'язання вказаних проблем, що не є обґрунтуванням неконституційності оспорюваних положень Кодексу.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вказує на недотримання вимог частини п'ятої статті 55 Конституції України, однак не наводить аргументації на користь свого твердження.

Із аналізу конституційної скарги вбачається, що автор клопотання, аналізуючи окремі положення Закону № 1700, Закону № 93, Закону № 280 та наводячи аргументи на підтвердження своєї невинуватості у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого частинами першою, другою статті 172⁷ Кодексу, фактично висловлює власне бачення того, як у його справі мають застосовуватися вказані положення Кодексу, та незгоду з ухваленими стосовно нього судовими рішеннями.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень частин першої, другої статті 172⁷, примітки до цієї статті Кодексу, чим не дотримав вимог пункту б частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

2.2. Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що Смалій О.Б. порушує питання перевірки законності та обґрунтованості судових рішень у його справі, зокрема правильності вибору норм, які підлягають застосуванню при вирішенні цієї справи, зважаючи на її фактичні обставини, що відповідно до статті 150 Конституції України, статті 7 Закону України „Про Конституційний Суд України“ не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Смалія Олександра Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 172⁷, примітки до цієї статті Кодексу України про адміністративні правопорушення на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Городовенко В.В.

Касмінін О.В.

Лемак В.В.